

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

**nr. 242.701 van 18 oktober 2018
in de zaak A. 216.390/IX-8681**

In zake: Guido PEERSMANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Enrico De Simone
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Oudekerkstraat 89
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

BPOST, nv van publiek recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 juli 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de *chief human resources & organisation officer* van de nv bpost van 5 mei 2015 waarbij aan Guido Peersmans met uitwerking vanaf 1 mei 2015 eervol ontslag wordt verleend uit de functie van “algemene dienst uitreiker” en hem wordt toegelaten aanspraak te doen gelden op een definitief vroegtijdig pensioen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 240.818 van 26 februari 2018 is het debat heropenend.

Auditeur Melissa Celis heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 september 2018.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die *loco* advocaat Enrico De Simone verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Vincent Vuylsteke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in tussenarrest nr. 240.818 van 26 februari 2018.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 ‘voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel’ (hierna: de wet van 14 februari 1961).

Hij betoogt dat hij tijdelijk werd wedertewerkgesteld, namelijk in het kader van de Sinterklaasactie bij de nv bpost te Brussel van 26 november 2014 tot 5 december 2014.

Volgens verzoeker werd deze tewerkstelling door de nv bpost effectief voorgesteld als een werkhervatting en blijkt dit uit verscheidene e-mails die hij vanwege de nv bpost daarover ontving. Hij voegt eraan toe dat hij, zoals voorgeschreven, voorafgaand aan deze tewerkstelling werd onderworpen aan een medisch onderzoek door de controlegeneesheer.

Verzoeker besluit dat aangezien hij werd wedertewerkgesteld binnen twaalf maanden, te rekenen vanaf de beslissing van Medex van 14 januari 2014, hij niet ambtshalve op pensioen kon worden gesteld zonder dat de voornoemde wetsbepaling werd geschonden.

5. In zijn laatste memorie houdt verzoeker staande dat zijn tewerkstelling in het kader van de Sinterklaasactie als een wedertewerkstelling moet worden beschouwd, ook al was ze tijdelijk. Volgens hem werden in het verleden andere personeelsleden op een dergelijke wijze wedertewerkgesteld. Er is immers niet reglementair bepaald wat onder een wedertewerkstelling moet worden begrepen, zodat het uitvoeren van één of meerdere tijdelijke functies daarmee niet

incompatibel is. Verzoeker besluit daarom dat hij wel degelijk binnen het jaar werd wedertewerkgesteld, waardoor het aangevoerde middel gegrond is.

Beoordeling

6. Artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961, vervangen bij de wet van 21 mei 1991, luidt als volgt:

“Indien de betrokkene bij het verstrijken van een termijn van twaalf maanden die een aanvang neemt op de datum waarop hem kennis is gegeven van de definitieve beslissing waarbij hij ongeschikt wordt verklaard voor de uitoefening van zijn ambt doch geschikt verklaard blijft voor de uitoefening van een ander ambt bij wijze van wedertewerkstelling, niet wedertewerkgesteld werd, verkrijgt hij ambtshalve een definitief pensioen wegens lichamelijke ongeschiktheid dat ingaat op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van de voormelde termijn.”

7. Zoals de Raad van State reeds eerder heeft vastgesteld – laatst nog bij arrest nr. 228.312 van 9 september 2014 – heeft de wetgever met deze bepaling ten aanzien van een ambtenaar die ongeschikt is bevonden voor de uitoefening van het ambt waarin hij is tewerkgesteld, maar geschikt voor de uitoefening van een ander ambt waarin hij bij wijze van wedertewerkstelling kan worden aangesteld, een vermoeden ingevoerd dat indien de betrokkene na één jaar nog niet is wedertewerkgesteld, geen geschikt werk meer kan worden gevonden en hij dienvolgens ongeschikt is voor elke functie.

Het kan immers niet de bedoeling zijn dat een ambtenaar in dienst wordt gehouden zolang hij fysiek geschikt wordt geacht om een bepaalde andere betrekking waar te nemen, zonder dat hem een dergelijke betrekking kan worden aangeboden.

Artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 houdt geen garantie in op een wedertewerkstelling. Deze kan slechts plaatshebben wanneer er in de personeelsformatie een geschikte betrekking vacant is. Het betrokken personeelslid vermag ook geen recht te laten gelden om in dienst te worden

gehouden. Dit is slechts anders indien aan dit personeelslid binnen de termijn van één jaar na de kennisgeving van de beslissing van de pensioencommissie een binnen de personeelsformatie vacant geworden en aan zijn gezondheidstoestand aangepaste betrekking kan worden aangeboden, die opnieuw een duurzame tewerkstelling van de betrokkene mogelijk maakt.

8. Het aangevoerde eerste middel doet de vraag rijzen of de tewerkstelling van verzoeker in het kader van de Sinterklaasactie van de nv bpost in 2014 moet worden beschouwd als een wedertewerkstelling zoals bedoeld in artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961, die een ambtshalve en definitieve pensionering van verzoeker wegens lichamelijke ongeschiktheid in de weg staat.

9. Er bestaat geen twijfel over dat de voormelde Sinterklaasactie, alleen reeds uit haar aard, slechts een tijdelijk project betrof. Volgens de verwerende partij liep ze van 17 november 2014 tot 5 december 2014. Er bestaat tussen de partijen evenmin een betwisting over dat verzoeker in het kader van deze actie effectief tewerkgesteld is geweest van 27 november 2014 tot 5 december 2014 en dat het aldus slechts om een tijdelijke tewerkstelling ging.

Die tewerkstelling gedurende nauwelijks enkele dagen in het kader van een tijdelijke actie, zonder dat daaraan een vrijgekomen betrekking in de personeelsformatie beantwoordt, mag niet worden beschouwd als een wedertewerkstelling zoals bedoeld in artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961. Ze kan immers niet leiden tot een duurzame tewerkstelling van verzoeker in een vrijgekomen betrekking die beantwoordt aan de beslissing van Medex over zijn medische geschiktheid.

Verzoeker geeft voorts niet aan dat er naast zijn tewerkstelling in het kader van de Sinterklaasactie nog een andere tewerkstelling heeft plaatsgevonden binnen de termijn van twaalf maanden na de kennisgeving van de beslissing van Medex en die wel in aanmerking zou moeten worden genomen.

Er is dan ook geen reden om met verzoeker aan te nemen dat de bestreden beslissing om hem definitief vroegtijdig te pensioneren, artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 zou schenden.

10. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van “artikel 119, 2°” (lees: artikel 119, eerste lid, 2°), van het administratief statuut van de postambtenaren en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Hij stelt dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid was om hem een aangepaste functie aan te bieden. Na zijn tewerkstelling in het kader van de Sinterklaasactie werd hem geen andere tewerkstelling aangeboden. Evenmin werd hij door de arbeidsgeneeskundige dienst onderzocht met het oog op een concreet werkaanbod. Volgens verzoeker kan het niet volstaan een e-mail rond te sturen naar verschillende diensten, zonder dat concreet aan de hand van zijn capaciteiten wordt nagegaan voor welke werkaanbiedingen hij nog in aanmerking zou kunnen komen. Verzoeker vindt het ondenkbaar dat in één van de grootste bedrijven van ons land geen licht of minder zwaar werk voorhanden zou zijn waarvoor hij in aanmerking zou kunnen komen. Hij meent dan ook dat de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen niet pertinent zijn en daarenboven grotendeels werden weerlegd in het schrijven van zijn raadsman van 25 mei 2015.

Beoordeling

12. Artikel 119, eerste lid, 2°, van het administratief statuut van de postambtenaren luidt als volgt:

“Verliest van rechtswege en zonder opzegging de hoedanigheid van ambtenaar:

[...]

2° de ambtenaar die niet langer voldoet aan de voorwaarde inzake nationaliteit, die niet langer de burgerlijke en politieke rechten geniet, die niet langer voldoet aan de dienstplichtwetten of wiens lichamelijke ongeschiktheid behoorlijk werd vastgesteld.”

Verzoeker legt in het middel niet uit en het blijkt ook niet zonder meer op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling van het administratief statuut zou hebben geschonden.

Voor zover het middel de schending van die bepaling aanvoert, is het niet ontvankelijk.

13. Luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk te worden gemotiveerd. Deze motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Ze moet afdoende zijn.

In dit verband dient, wat de bestreden beslissing betreft, erop te worden gewezen dat ze werd genomen met toepassing van artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961. Dit betekent dat verzoeker ambtshalve definitief op pensioen wordt gesteld wegens lichamelijke ongeschiktheid bij gebrek aan een wedertewerkstelling binnen een termijn van twaalf maanden die een aanvang nam op de datum waarop hem kennis werd gegeven van de definitieve beslissing waarbij hij ongeschikt werd verklaard voor de uitoefening van zijn ambt, maar geschikt voor de uitoefening van een ander ambt bij wijze van we-

dertewerkstelling onder de voorwaarde “[a]angepast werk volgens het advies van de arbeidsgeneesheer”.

Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat binnen de voormelde termijn van twaalf maanden voor verzoeker geen wedertewerkstelling werd gerealiseerd. Aldus is in de bestreden beslissing, met verwijzing naar het voormelde artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 afdoende formeel gemotiveerd waarom tot de vervroegde op-pensioenstelling van verzoeker wordt besloten.

Voor zover het middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is het niet gegrond.

14. Voor zover verzoeker in het middel betwist dat er geen mogelijkheden zouden bestaan om hem weder tewerk te stellen of ervan uitgaat dat door de verwerende partij op zijn minst ontoereikende inspanningen zijn geleverd voor zijn wedertewerkstelling, stelt hij veeleer de materiële motivering van de bestreden beslissing in vraag dan de formele motivering ervan.

Maar ook op dit vlak kan verzoeker niet worden bijgevallen, nu uit de feitenuiteenzetting onmiskenbaar blijkt dat de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer meermaals aanbevelingen heeft geformuleerd over een mogelijke wedertewerkstelling van verzoeker, dat verzoekers situatie herhaaldelijk door de verwerende partij werd onderzocht en dat ononderbroken werd gezocht naar een mogelijkheid tot wedertewerkstelling. Verzoeker maakt overigens niet in het minst duidelijk, óók niet in de brief van zijn raadsman van 25 mei 2015 aan de *chief human resources & organisation officer* van de nv bpost, voor welke betrekking hij dan wel in aanmerking zou zijn gekomen en waaraan de verwerende partij ten onrechte zou zijn voorbijgegaan.

15. Het tweede middel, voor zover ontvankelijk, is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 oktober 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren